

צילום דיוקנים

כתב וצילומים: עמי חסן

צילום דיוקן, עיקרו דגש על פני האדם ופלג גופו העליון.

ההבעה המיחודת בפני אנוש יכולה לרתוך מיליונים ולראיה התצלום אותו צילם סטיב מקאורי "הילדה האפגנית" שהופיע בשער המגזין "ניוון גיאוגרפיך" והוא צולמה בשנית מספר שנים מאוחר יותר (לදעת רבים תצלום זה הינו "המונה ליה" של הצילום).

צילום דיוקן יכול להיות מונחה על ידינו ויכול להיות מצולם באקראי בסביבתו הטבעית של האדם.

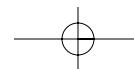
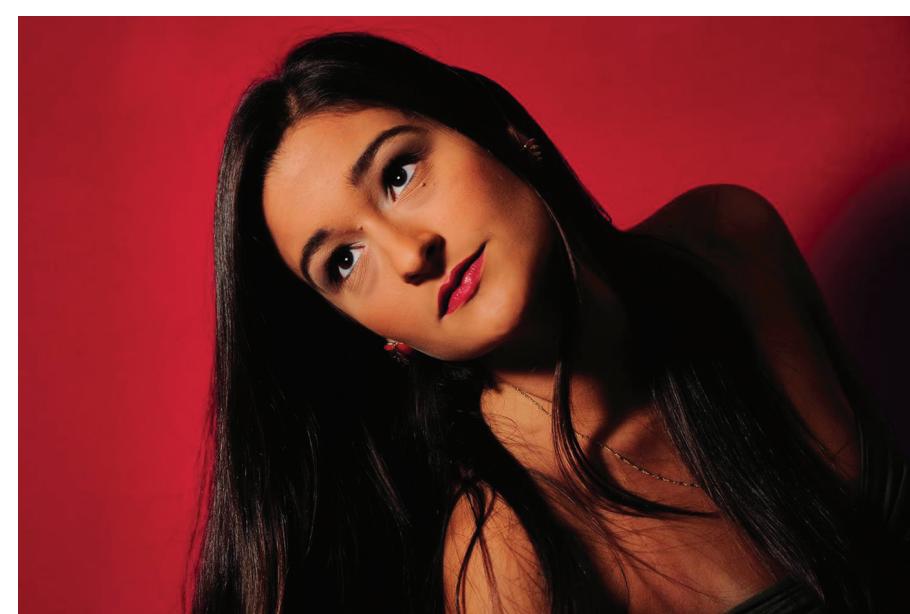
דיוקן מעניין של אדם הנקרה בדרךנו מצלמים בדרך כלל בעצמאות רוחק ארכה ומתרניים לרגע בו חולפת על פניו הבעה מיוחדת. צלמים ברמה מתקדמת מצלמים בעצמאות רוחק בזמן פתח עד המקסימים כדי שרק הדיוקן יהיה ממוקד, בעוד שטשטו הרקע מאחוריו לא יסיח את דעתם של הצופים בתצלום.

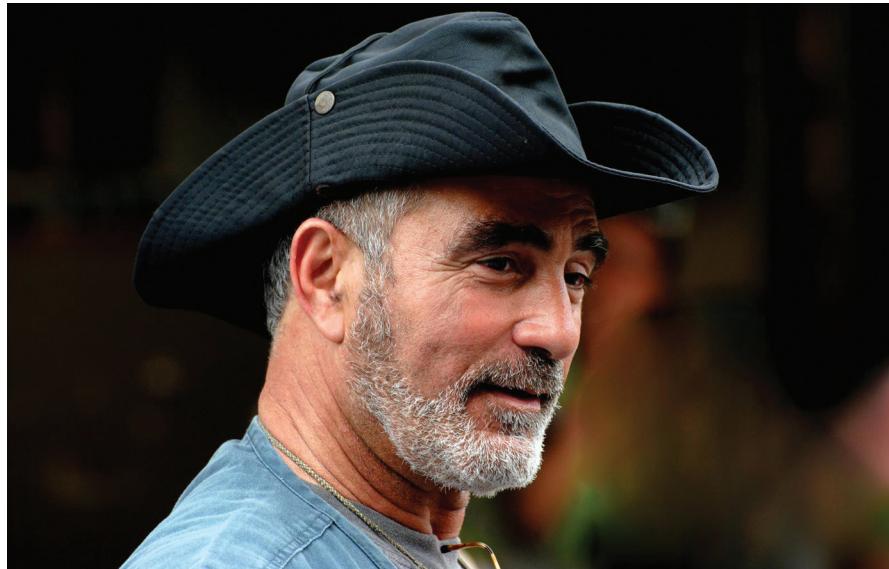
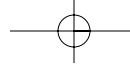
עיצוביות אולטרא רחבות אין מומלצות לצילומי דיוקנים, גם בגל העיוות שהן יוצרות בפני המצלמים וגם בגל עיוות הפרספקטיבה (למשל: השפתיים נראות קרובות לאוזניים).

זיות הצילום והקומפוזיציה יהיו בהתאם להעדפות הסובייקטיביות של כל צלם.

בצלום אנשים זרים בקהילות מוגדרות, מומלץ לפעול בהתאם לקוד האתי ומנהגי המקום. לדוגמה: צילום נשים מוסלמיות (גם ב;o) אינם מקובל ועלול להיתקל ביחס אגרסיבי. מלבד מקרים אלה, לרוב נוכל להתרך לאנשים, לשוחח איתם ולצלם אותם ברגע הנכון.

מומלץ להראות למצולמים את צילום הדיוקן שלו בציג המצלמה. בדרך זו זוכה הצלם לשיתוף פעולה הדוק יותר עם המצלם. כך נהגים בעיקר צלמי אופנה וצלמי דוגמניות.

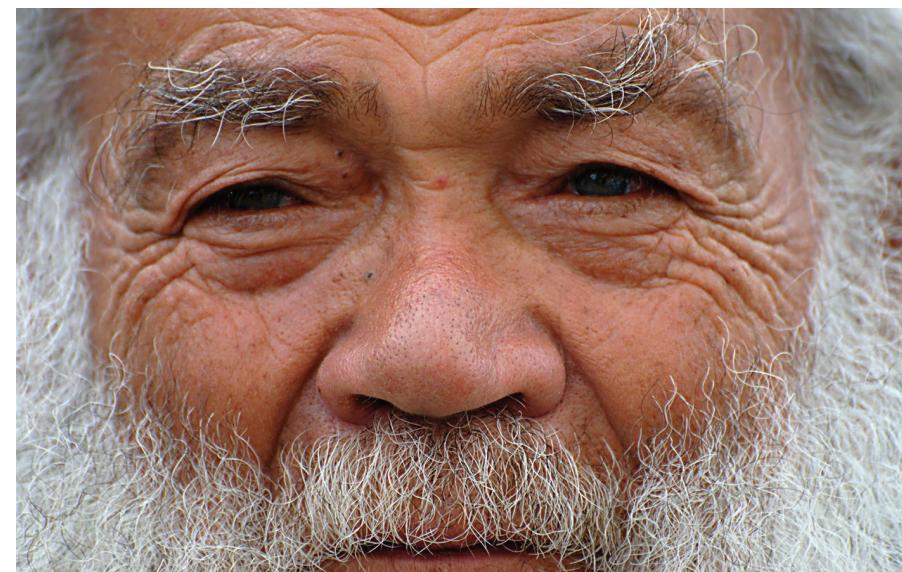
אין לצלם דיוקן המסתכל ישרות אל המצלמה, מלבד במקרה אחד: כאשר הדושן הוא להבליט את עיני המצלם אם בשל היופי היוצא דופן שלו, היחaud בהן כמו למשל עיניים מזרחיות אשר המאפיין אותן זהן גדולות במיוחד ובכך בולט "יופי מזרחי", או כאשר ניכרת בעיניים הבעה של רגש - כאב, עצב, שמחה, אושר, אהבה ועוד.

בכל מקרה אחר, כאשר המצלם מסתכל ישירות אל המצלמה, הוא נראה בפוזה היועה בכינוי "צלם אותו" בעודו מזיר את הבעות פניו, במחשבה שכך נראה הוא במתיבתו. לא המצלם צריך להחליט כיצד הוא יראה בתצלום, שהרי איןו אובייקטיבי. הצלם הוא אשר צריך להחליט כיצד יראה, באיזו זווית לצלם אותו, באיזו תאורה עדיף לצלם אותו, והחשוב מכל, איזו הבעות פנים תתאים לאישו.

קוראי המגזין "עולם הצילים" יכולים ללמידה מדרך פועלתם של כל צלמי הדיוקנים המ포רסמים בעולם: הם מקדשים שנות רבות בקרבת המצלם, משוחחים על עיסוקיו, התהבבים שלו וכדומה ובעודו מסוף, מתחפפות על פניו הבעות של שמחה, אושר, דאגה, עצב, התלהבות... וכך קולטים בצילומם מיצבים טבעיות מיוחדים של המצלם.

צלמים רבים מעדיפים לצלם דיוקן בביתו של המצלם כי אז הוא בסביבתו היומית-יומיית והסיכוי להבעות טבעיות על פניו גבוה יותר. אם המצלם הוא למשל צייר, יעדיפו לצלם אותו באופןו בעודו מצייר ועל רקע אחד מציריו. אם הוא למשל סופר, פילוסוף, ובכלל איש רוח, יעדיפו לצלם אותו במשרדו.

לסיכום: צילום דיוקנים הוא אחד התחומיים המורתקים ביותר בצילום.

צלום דיוקנים אינו קל, אין זו רק להיצה על כפותו צילום! הרבה מאד תלוי בכישרונו של הצלם בעודו מקבל החלטות. יש אנשים אותם עדיף לצלם בהבעה רצינית ולא כשהם צוחקים (כਮון צחוק טבעי), ואף לא כשהם מוחיכים (וודאי לא חיק מזוייף).

יש גם הבדל רב בין אמצעיים בתוך אולפן, כמו שתי התמונות המוצגות בעמוד הקודם, או מוחוצה לו, כמו התמונות המוצגות בעמוד זה. היתרון בצלום אולפן שהוא שולט בתאורה, דבר אשר ודאי אינו תמיד אפשר בחיק הטבע. אז, הצלם צריך לבחור את שעות היום המתאימות. למשל, אם מצלמים בצהרי היום, כאשר השמש בזנט, מתקבל צילום מכוער מתחתי לעיניים, האף, הפה והנסנטר. גם בשעות אחרות, נוצרים צילום המכילים את פניו של הדיוקן. אפשר לצלם עם מזוק כחרה משלה, בתנאי שהדיוקן בטוחה הבקז. היתרון הוא מהזירור. אולם אני רואה חובבי צילום הנושאים אותו.

